

wilbe jeg ikke have sagt videre dertil; men vi kunne ikke undvære nogetstomhelst af Sibene. — Angaaende de 7,000 Kr. under Post 87 til Bomuldskrudt staar jeg omtrent paa det samme Standpunkt, som jeg udtalte her overfor det foregaaende Forslag. Jeg forstaar ikke Negtelsen, eller hvis det skulde blive en Negtelse — thi jeg haaber endnu paa, at det skal blive bevilget — af Pengene til at bygge et Opbevaringssted for Bomuldskrudtet. Jeg kan kun forklare mig det som en Slags Uvillie hos Udvalget til ikke svare at ville gaa med dertil, og det simpelt hen af den Grund, at de Herrer, som ikke ere gaaede med i Udvalget eller ikke ville stemme for det idag, ikke have nogen Kjendskab til Bomuldskrudtet. Jeg har engang været med paa et af Orlogsstibene, hvor vi transporterede Bomuldskrudt — det var med Korvetten „Dagmar“ — fra England til Kjøbenhavn. Naar det blev sendt ombord i et Orlogsstib; var det selvfølgelig ingen Uforsigtighed fra Marinebestyrelsens Side, men upaatvovelig alene af den Grund, at ingen Under vilde transportere det. Saa skulde man have fragtet et helt Stib under ganske særlige Omstændigheder (Modsigelse). Nei, det negtes at modtages paa Sernbanen som andet Gods af farlig Bestaafenhed, hvad rimeligt er. Saa kom det med Orlogsstibet og kom hjem med det, men eksempelvis skal jeg fremhæve, at da vi kom til Aarhus Havn, hvor vi skulde ind, og hvor Ordren lød paa, at vi skulde løse Statuer til Museet, var der, saasnart de hørte, at vi havde Bomuldskrudt ombord, ikke Tale om at kunne komme ind. Jeg tror derfor ikke, at Negtelsen vil gjøre de Herrer, som stemme imod Forslaget, overdreven populære. Jeg tror snarere, at man vil finde det forunderligt, at man negter et Opbevaringssted, saameget mere som Marineministeren nu har oplyst, at Bomuldskrudt stadig maa undergaa en vis Behandling, Noget, som jeg personlig var med til, da det skulde holde saa og saa mange Grader. Hvorfor var det ikke, jeg havde et temmelig betydeligt Kvantum ombord. Hermed skal jeg slutte min Udtalelse, idet jeg angaaende det Finansielle skal indrømme, at det maa spille en stor og berettiget Rolle, men dog skal henlede Opmærksomheden paa, at, naar det er sagt, at Bevillingerne for Ar blive større, kan jeg for mit Vedkommende ikke se Andet, end at det er ganske naturligt. Efterhaanden som Forholdene udvilde sig overalt i Verden, vil man bestandig se, at Bevillingerne maa og bør stige og ganske naturligt stige, særlig paa det militære Omraade. Jeg tør ikke fremsætte det som sikkert, men jeg tør dog nævne det som Begrundelse for min sidste Udtalelse, at det i alt Fald er et tvivlsomt Spørgsmaal, om Pengenes Værdi ikke er dalet, saa at det er den naturlige Aarsag til, at Summernes Størrelse efterhaanden hæve sig.

Svrid: Jeg skal tillade mig at anbefale Forslaget under Nr. 60 angaaende Udruftning af Sylla til Vesterhavet. Undringsforslaget staar jo ganske vist uden nogen Støtte af Udvalget, men vi have jo idag hørt, at Meningen ikke er saa slem. Den ærede Ordfører udtalte, at han ikke vilde modfætte sig Forslaget, ja, han mente endog, at der var en Mulighed for, at det blev vedtaget; det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) vilde heller ikke modfætte sig det, og det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) gif endog, saa til en anbefaling af det. Jeg vil tillade mig at minde om, at Forholdene ved Fiskerierne i Vesterhavet ere overmaade uheldige for vore Fiskere. De fremmede Fiskere forulempe vore Fiskere i meget høi Grad, de øve betydelig Skade paa deres udsatte Garn, Ruser og øvrige Fiskeredskaber, saa at jeg vil haabe, at man vil anse det for at være paa Tide at gjøre Noget i den Retning. Der blev under 2den Behandling fremsat den Anskuelse, at de fremmede Fiskere ligge udenfor Sjøterritoriet. Hvis det var Tilfældet, vil jeg indrømme, at der ubetinget ikke er Noget, at gjøre i den Retning, men Forholdene ere ikke saaledes. De fremmede Fiskere ligge helt inde under Kysten, hvor der i det Hele taget kan være Tale om noget Fiskeri, de ligge indenfor Fjans og Skallingen i Søbogten; man vil der hvert Aar kunne se store tykke Fiskefartøier i Sundrebevis ligge og fiske, og naar ærede Medlemmer nu ville erindre, at Lybsterne have meget store Fiskefartøier, drivende store, svære Garn, og at det navnlig er om Natten, at dette Fiskeri øves, vil man kunne indse, at det vil i høi Grad gaa ud over vore fattige Fiskeres smaa udsatte Garn og øvrige Redskaber. Det høie Thing er jo allerede gaaet til en Bevilling angaaende Beskyttelse af Fiskeriet Ost for Sylland, jeg vil nu haabe, at man ogsaa vil tage noget Hensyn til Vesterhavsfiskerne med Hensyn til ogsaa at beskytte dem mod de fremmede Fiskere. Det er med Rette fremhævet, at de fremmede Fiskere Ost for Sylland gaa ind i Fjordene, i Bugterne og Vigene og der ofte forulempe vore Fiskere i høi Grad; der er ofte indkommet Klager derover. Man anser det nu ikke længere for rigtigt at vise Tolerance mod de fremmede Fiskere. Det samme Forhold er ubetinget tilfælde for Fiskeriet Vest for Sylland, og jeg vil derfor haabe, at man vil beskytte dette ligesaa vel som det andet. Det er med Rette fremhævet, at der ad diplomatisk Vej ikke er Noget at udrette i denne Retning, der har jo endog, saa været nedsat en Kommission for at drøfte, hvad der kunde gjøres ligeoverfor de fremmede Fiskeres Overgreb. Der blev i 1870 nedsat en Kommission, bestaaende af Delegerede fra Indenrigs-, Udenrigs-, Finants- og Marineministeriet, og det hedder i denne Kommissions Be-